

Борба.

Въ тъги, въ неволи младостъ мичува,
Кръвта ся едно въ земли волнува,
Тогда зотъ мраченъ, чийтъ не види
Добро ли, зло ли на срѣца иде...
Ка душа рѣшатъ споменъ тѣжки
Злоба ги памѣтъ рѣчо повтаря,
Въ гърди ни любовъ, ни райка вѣра,
Ниже надѣда отъ сѣнь мрътвѣшки
Да можемъ свѣсьмъ говѣкъ азбуди!
Свѣсьмъ ниже чужа съчитажъ за люди,
Туйеуътъ вѣдомъ стѣки почита:
„Богатъ е“, каже, пакъ го не тѣжа
Колко е души изгорилъ феви,
Сироти колко фой е ограбилъ
И прѣдъ олтарѣтъ Бога исмавилъ
Съ молитви, съ клятви, съ думи рѣжмѣви
И на обществено фой мѣстителъ
И погъ, и черква съ вѣра служуватъ;
Кему са клани дивакъ чужителъ,
И съ вѣстникаринъ заедно мѣдруватъ,
Те стѣхъ отъ Бога било кагало
Ка стѣка мѣдроежъ... Туй е кагало
Ситаво отъ вѣлци вѣль овѣи конѣи
Камакъ основенъ за да попожен
Ка мѣжен свѣтитъ, а чумъ говѣшки

